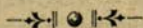

Захваналъ Велко да се грижи за майка си. Шъталъ ѝ той, прислужвалъ ѝ, като

мила дъщеря, и денемъ, и нощемъ. Градскиятъ докторъ, когото той ходилъ да повика, дохождалъ често и му давалъ наставления, какъ да гледа болната.

Подиръ недѣля, двѣ майка му се придигнала. Велко си заминалъ пакъ веселъ за Пловдивъ и подкачилъ изново работата си.

Мома и овчарче.

(Народна пѣсенъ).

Излѣзла е малка мома
Снощи вечеръ на чешмата,
Та се хвали на момитѣ,
На своитѣ мили дружки,
Че насѣла ранъ босилекъ,
Минзухаръ и теменуга.

Чуло я овчарче младо,
Та ѝ тихо отговаря: